

Rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 14.05.1992, sp. zn. 1 Cao 79/92, ECLI:CZ:NS:1992:1.CAO.79.1992.1

Číslo: 37/1993

Právní věta: Důvodem pro přiznání dávky důchodového zabezpečení, podmíněné zdravotním stavem, nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoli zaměstnání, ani to, že nemůže nastoupit do lékaři doporučeného vhodného zaměstnání pro nedostatek takových volných míst, a ani to, že zaměstnavatelé dávají při přijetí do zaměstnání přednost uchazečům s bezvadným zdravotním stavem. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí (§ 29 odst.2 a § 37 odst.2 a 3 zákona č.100/1988 Sb.).

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 14.05.1992

Spisová značka: 1 Cao 79/92

Číslo rozhodnutí: 37

Číslo sešitu: 7-8

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Důchod, Sociální zabezpečení

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 37

Důvodem pro přiznání dávky důchodového zabezpečení, podmíněné zdravotním stavem, nemůže být jen subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoli zaměstnání, ani to, že nemůže nastoupit do lékaři doporučeného vhodného zaměstnání pro nedostatek takových volných míst, a ani to, že zaměstnavatelé dávají při přijetí do zaměstnání přednost uchazečům s bezvadným zdravotním stavem. Přiznání dávky musí být podloženo objektivně zjištěným zdravotním stavem, posuzovaným příslušnou posudkovou komisí ministerstva práce a sociálních věcí (§ 29 odst. 2 a § 37 odst. 2 a 3 zákona č. 100/1988 Sb.).

(Rozsudek bývalého Nejvyššího soudu České republiky ze 14. 5. 1992, [1 Cao 79/92](#))

Rozhodnutím České správy sociálního zabezpečení z 22. 4. 1991 byla zamítnuta žádost navrhovatele o invalidní důchod s odůvodněním, že podle posudku posudkové komise Okresní správy sociálního zabezpečení v O. ze dne 12. 3. 1991 není invalidní a invalidní důchod mu proto nenáleží.

V opravném prostředku navrhovatel namítal, že se necítí být schopen práce a proto jeho posouzení shora uvedeným posudkem není správné.

Krajský soud v Ostravě opravnému prostředku navrhovatele nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení potvrdil. Ve svém rozhodnutí vycházel z výpovědi navrhovatele jako účastníka řízení, z obsahu připojeného posudkového spisu a zejména z posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR, pracoviště v O., ze dne 10. 2. 1991, podle něhož navrhovatelův zdravotní stav je dlouhodobě nepříznivý a omezuje jej v práci pro riziko úrazu ve výškách, v sálavém horku, u rychloběžných strojů a v nočních směnách. Je však nadále schopen pracovat za antiepileptických kautel v dosavadním zaměstnání instalátéra-údržbáře, a to v plném pracovním úvazku, bez nebezpečí zhoršení zdravotního stavu a bez podstatného poklesu výdělku. Výkon dosavadního zaměstnání u posledního zaměstnavatele nebyl ukončen z důvodů zdravotních, ale z důvodů organizačních. Zdravotní stav navrhovateli značně neztěžuje obecné životní podmínky. Ve shodě s tímto posudkem dospěl soud prvního stupně k závěru, že navrhovatel není invalidní podle ustanovení § 29 odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., ani není částečně invalidní podle ustanovení § 37 odst. 2 a 3 téhož zákona.

V odvolání opakoval navrhovatel námitky uvedené v opravném prostředku a v průběhu řízení před soudem prvního stupně, totiž že se necítí být schopen vykonávat žádnou práci. Uváděl, že je vyučen v oboru instalatér-topenář a že i když je již rok a půl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání na Úřadu práce v H., nemůže žádné zaměstnání sehnat.

Nejvyšší soud České republiky svým usnesením potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Z odůvodnění:

Jde-li o důchod podmíněný zdravotním stavem, je rozhodnutí soudu především závislé na odborném lékařském posudku. V řízení ve věcech důchodového zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost občanů příslušné posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (§ 19 odst. 2 zákona č. 114/1988 Sb. ve znění zákona č. 210/1990 Sb. a od 1. 1. 1992 podle ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.). Soud prvního stupně proto nepochybil, když ve svém rozhodnutí vycházel z citovaného posudku uvedené posudkové komise. Komise podala posudek v řádném složení, za účasti odborného lékaře-neurologa na základě lékařské dokumentace navrhovatele, včetně výsledku psychiatrického a psychologického vyšetření. Správnost závěrů citovaného posudku nebyla zpochybněna ani v odvolacím řízení, když navrhovatel neuvedl žádné nové rozhodné skutečnosti, které by dosud komisi nebyly známy, s nimiž by se v citovaném posudku nevypřádala.

Protože navrhovatel není invalidní, ani není částečně invalidní, nemohlo být vyhověno jeho požadavku, aby mu byl přiznán invalidní důchod, ani mu nemohl být přiznán částečný invalidní důchod.

Subjektivní pocit žadatele o důchod o jeho neschopnosti k výkonu jakéhokoli zaměstnání není důvodem pro poskytnutí dávky důchodového zabezpečení, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Stejně tak není důvodem pro přiznání dávky důchodového zabezpečení to, že občan nemůže doporučené vhodné zaměstnání nastoupit pro nedostatek takových míst nebo proto, že zaměstnavatel pro přijetí do pracovního poměru vyžaduje bezvadný zdravotní stav.

Věcně správné rozhodnutí soudu prvního stupně bylo proto odvolacím soudem podle ustanovení § 219 o. s. ř. potvrzeno.